

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr.Hany Veberové a soudců Mgr.Marka Bedřicha a JUDr.Jitky Hroudové v právní věci žalobce **D. S.**, bytem v B., Na B. 1782, proti žalované **Univerzitě Karlově v Praze**, se sídlem v Praze 1, Ovocný trh 3, o žalobě proti rozhodnutí rektora Univerzity Karlovy v Praze ze dne 2.8.2011, č.j.: 27-3-45985-III-10/2,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí rektora Univerzity Karlovy v Praze ze dne 2.8.2011, jímž bylo potvrzeno rozhodnutí Univerzity Karlovy v Praze ze dne 18.3.2010, č.j. 27-3-45985-III-10. Uvedenými rozhodnutími tak byl žalobci pravomocně vyměřen poplatek za prodlouženou dobu studia podle ustanovení § 58 odst.3 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách.

Žalobce v podané žalobě namítl, že dne 10.2.2010 jako student Právnické fakulty Univerzity Karlovy v Praze absolvoval poslední studijní předmět, který byl studijním plánem předepsán ke splnění předpokladů pro řádné ukončení studia v magisterském studijním programu „Právo a právní věda“, studijního oboru „Právo“. Dne 18.3.2010 rektor Univerzity Karlovy v Praze jako orgán prvního stupně rozhodnutím č.j. 27-3-45985-III-10 vyměřil žalobci poplatek za prodlouženou dobu studia ode dne 26.4.2010 do dne 25.10.2010. Proti rozhodnutí tohoto správního úřadu byla ve stanovené lhůtě podána žádost o přezkoumání, rozhodnutím rektora ze dne 19.5.2010 bylo rozhodnutí správního úřadu prvního stupně potvrzeno.

Následně rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 12.5.2011, č.j. 5A 196/2010 - 106, bylo rozhodnutí rektora pro nepřezkoumatelnost jako celek zrušeno a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Po zrušení rozhodnutí a vrácení věci žalovanému rozhodl rektor rozhodnutím ze dne 2.8.2011, které žalobce napadá touto žalobou, jímž znovu původní rozhodnutí prvního stupně o vyměření poplatku potvrdil.

Žalobce v podané žalobě namítl, že rektor při přezkoumání rozhodnutí orgánu prvního stupně nesprávně posoudil právní otázku výkladu ustanovení § 58 odst.3 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách, čímž potvrdil uložení poplatkové povinnosti mimo zákonný rámec a nedostál své povinnosti garantovat svoji přezkumnou pravomocí zákonnost v rámci akademické samosprávy. Nesprávné právní posouzení je dáno tím, že o vzniku poplatkové povinnosti rozhodoval již v době, kdy neexistoval předmět zpoplatnění, vymezený ustanovením § 58 odst.3 zákona, neboť žalobce ve studijním programu již nestudoval a nemohlo mu tedy být započteno dalších šest měsíců studia. Studium ve studijním programu bylo ukončeno k datu 10.2.2010. Obsahem v té době existujícího právního vztahu mezi žalobcem a žalovanou bylo již pouze závěrečné ověření studijních výsledků ve lhůtě dvou let provedením státní závěrečné zkoušky, tj. pouze již ověřovací a následné studijně matriční úkony, nikoli další studium, tj. přijímání znalostí a dovedností studenty v rámci výuky, zajišťované veřejnou vysokou školou. Pojem „studium“ je podle názoru žalobce pro účely zpoplatnění nutné vykládat jako skutkový pojem a nikoli jako právní konstrukci, kdy student studuje pouze formálně a pojem studia je ztotožnitelný s právním vztahem k veřejné vysoké škole. Z faktu, že studium se uskutečňuje státní závěrečnou zkouškou, nevyplývá, že do okamžiku jejího úspěšného složení trvá studium, neboť studium není něčím, co by mohlo abstraktně trvat, ale aktivita, která je formálně ukončena ověřovacími úkony.

Žalobce má za to, že není žádný důvod, proč sankcionovat výkon práva zvolit si termín státní závěrečné zkoušky ve lhůtě dvou let, pokud výkon této volby nijak nezatěžuje finance veřejné vysoké školy.

Podle názoru žalobce státní závěrečná zkouška stojí vně samotného studia jako komplexní ověření výsledků studia, což potvrdil svou judikaturou i Nejvyšší správní soud, zejména v rozsudku ze dne 22.7.2010, č.j. 9As 24/2010 - 126, či rozsudku ze dne 17.12.2009, č.j. 9As 1/2009 - 149 (oba dostupné na www.nssoud.cz). Státní závěrečná zkouška není jednotkou studia, na niž by se měla vztahovat obecná pravidla, uplatňovaná na absolvování studijních předmětů, ale komplexním ověřením již dosaženého studijního výsledku.

Žalobce v podané žalobě namítl, že pokud bylo rektoru univerzity rozhodnutí zrušeno a věc vrácena s tím, aby vysvětlil své rozporné odůvodnění, že je splněn důvod pro změnu poplatkové povinnosti, ale že se rozhodl ji nezměnit, pak tím nebylo zřejmě míněno to, že rektor využije situaci a uvede, že žádný důvod není. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je podle názoru žalobce lichoměrné vzhledem k důvodům, které jsou automaticky uznávány jako důvodné. Napadeným rozhodnutím bylo opět zpochybněno právo studenta získávat příjmy na své studium prací ve volném čase, jakoby prezenční studium vylučovalo zaměstnání jako formu obživy, což je úsudek mimořádně neznalý věci, tím spíše, pokud mezi podklady rozhodnutí orgánu státní správy, které nevěnovalo prezenční formu studia pouze studentům, kteří se nechají při studiu žít a nečinilo problém konstatovat, že se při studiu žalobce žije sám.

Z obsahu vyjádření žalovaného správního úřadu k podané žalobě ze dne 9.2.2012 vyplývá, že zákon o vysokých školách definuje pojmy „student“, „zahájení a ukončení studia“. Podle ustanovení § 61 odst.1 zákona o vysokých školách se uchazeč stává studentem dnem zápisu do studia a mimo dobu, kdy má studium přerušeno, je studentem až do doby, kdy je studium ukončeno řádně absolvováním podle ustanovení § 55 odst.1 zákona, podle něhož se studium řádně ukončuje absolvováním studia v příslušném studijním programu. Dnem ukončení studia je den, kdy byla vykonána státní zkouška, předepsaná na závěr studia nebo její poslední část. Další způsoby ukončení studia jsou uvedeny v ustanovení § 56 odst.1 zákona o vysokých školách. Z uvedeného vyplývá, že až do okamžiku ukončení studia studium stále trvá a osoba je studentem. Námitky, týkající se výkladu pojmu „studium“, vznesl žalobce již v žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 19.5.2010 a tyto námitky vypořádal Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 12.5.2011, č.j. 5A 196/2010 - 114.

Ani námitka žalobce, že státní závěrečná zkouška stojí vně samotného studia, není důvodná. Judikatura Nejvyššího správního soudu, citovaná žalobcem v podané žalobě, se na žalobcův případ nevztahuje, neboť soud se zde nezabýval poplatky, spojenými se studiem, ale státními závěrečnými zkouškami a v žádném z uvedených judikátů soud nedospěl k závěru, že státní závěrečná zkouška stojí vně samotného studia. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22.7.2010, č.j. 9As 24/2010 - 126, státní závěrečná zkouška představuje způsob prověření znalostí studenta v samém závěru vysokoškolského studia a nikoli předmět jako ucelený systém informací, které jsou po určitou a předem stanovenou dobu studentům předávány vyučujícími a následně prověřovány zkouškou. Z uvedeného rozsudku jednoznačně vyplývá, že státní závěrečná zkouška prověřuje znalosti studenta v samém závěru studia a nikoli vně studia, jak mylně uvádí žalobce.

Námitka žalobce, že napadené rozhodnutí porušuje Listinu základních práv a svobod, neboť není respektována funkce poplatku jako platby za určitou poskytovanou službu a žalobce již služby žalované nebude využívat a ta mu je nebude poskytovat, není důvodná. Poplatek, vyměřený žalobci napadeným rozhodnutím za to, že žalobce studuje ve studijním programu déle, než je standardní doba studia, byl stanoven v souladu se zákonem o vysokých školách a umožnění studia je umožněním žalobci vykonat státní závěrečnou zkoušku. Rovněž nelze vykládat pojem „studium“ tak, jak se o to pokouší žalobce, včetně závěru, že přestože nemá vykonané státní závěrečné zkoušky, že již nestuduje, což vyplývá z přirozeného významu tohoto slova.

Standardní doba studia je pět let a studium může být - a zpravidla také je - řádně ukončeno absolvováním, tedy vykonáním státní zkoušky, předepsané na závěr studia nebo její poslední část. Žalobce splnil povinnosti pro připuštění ke státní závěrečné zkoušce až dne 10.2.2010, tedy téměř po osmi letech studia a musel si být vědom toho, že vyčerpal dobu studia, která není zpoplatněna. V současné době žalobce studentem není, neboť má studium přerušeno v souladu s příslušnými ustanoveními zákona o vysokých školách. Žalobce překročil standardní dobu studia zvětšenou o jeden rok již dne 26.4.2009, tento den započalo běžet období šesti měsíců studia, na které je veřejná vysoká škola studentovi povinna stanovit poplatek za studium. Pro stanovení poplatku za studium je zcela irelevantní, ve kterém období akademického roku je uložen, zda je o období výukové, zkouškové či období prázdnin. Akademický rok podle zákona o vysokých školách trvá dvanáct kalendářních měsíců. Pokud rektor vysoké školy dospěl k závěru, že poplatek byl vyměřen v souladu se zákonem a neshledal žádná pochybení ani důvody pro prominutí, snížení poplatku či pro odložení termínu splatnosti, což je i případem žalobce, pak žádost o přezkoumání rozhodnutí zamítne.

Průběh správního řízení před Univerzitou Karlovou dostatečně podrobně popsal žalobce v podané žalobě a jím popisované rozhodné skutkové okolnosti jsou zcela totožné s rozhodnými skutkovými okolnostmi, jak je popsal žalovaný správní úřad ve vyjádření k podané žalobě.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správním úřadem z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.r.s.). Vzhledem k tomu, že žádný z účastníků řízení nepožádal výslovně o nařízení ústního jednání, vyjádřili tím žalobce i odvolací správní úřad souhlas se zamýšleným postupem soudu rozhodnout ve věci samé bez nařízení ústního jednání. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze postupoval podle ustanovení § 51 odst.1 s.r.s. a o podané žalobě rozhodl, aniž ústní jednání nařizoval. Věc soud posoudil takto:

Podle ustanovení § 58 odstavec 3 zákona o vysokých školách studuje-li student ve studijním programu déle, než je standardní doba studia zvětšená o jeden rok v bakalářském nebo magisterském studijním programu, stanoví mu veřejná vysoká škola poplatek za studium, který činí za každých dalších započatých šest měsíců studia nejméně jedenapůlnásobek základu; do doby studia se započtou též doby všech předchozích studií v bakalářských a magisterských studijních programech, které byly ukončeny jinak než řádně podle ustanovení § 45 odstavec 3 nebo § 46 odstavec 3, přičemž období, ve kterém student studoval v takovýchto studijních programech a v aktuálním studijním programu souběžně, se do doby studia započítávají pouze jednou.

Úkolem školy je poskytovat studentům přístup ke vzdělání, zároveň je její povinností podle výše uvedeného ustanovení § 58 odst.3 zákona o vysokých školách stanovit studentům poplatek, studují-li déle, než je standardní doba studia zvětšená o rok. Škola však není povinna poskytovat vzdělání a umožnit dostudování těm studentům, kterým již vznikla povinnost platit poplatek za delší studium, a oni ji přesto neplní. Není přitom podstatné, že poplatek za delší studium není příjmem vyučujících, ani že jej nelze chápat jako přímou platbu za konkrétní protiplnění (vykonání zkoušky, získání titulu).

Městský soud v Praze se neztotožnil se žalobními námitkami žalobce v tom, že zpoplatnit lze pouze „neuzavřené studium“, tj. dobu „aktivní výuky“, kdy student navštěvuje přednášky a semináře a koná (běžné) zkoušky. Jak správně podotýká žalovaná, pojem „uzavřené studium“ se zvykově užívá pro studium ve fázi před ukončením, nelze s ním však spojit žádné právní důsledky. Žalobcův výklad pojmu „*Studuje-li*“ v ustanovení § 58 odst.3 zákona o vysokých školách neodpovídá zákonné úpravě. Na vysoké škole nelze „studovat“ mimo studijní program, respektive mimo studijní plán; součástí studijního plánu je přitom i ověření studijních výsledků, tedy i závěrečné ověření studijních výsledků formou závěrečné státní zkoušky a obhajoby diplomové práce (ustanovení § 44 odst.1 zákona o vysokých školách a článek 2 odst.1 studijního a zkušebního řádu, podle nichž se vysokoškolské vzdělání získává studiem v rámci akreditovaného studijního programu podle studijního plánu stanovenou formou studia; podle ustanovení § 44 odst.3 zákona o vysokých školách studijní plán stanoví časovou a obsahovou posloupnost studijních předmětů, formu jejich studia a způsob ověření studijních výsledků; podle ustanovení § 44 odst.2 písm.f) jsou součástí studijního programu i podmínky, které musí student splnit v průběhu studia ve studijním programu a při jeho řádném ukončení včetně obsahu státních zkoušek).

I kdyby se faktická každodenní náplň studenta v posledním semestru, respektive v posledním období studia, lišila od semestrů předchozích (student se připravuje na závěrečné zkoušky a pracuje na své diplomové práci spíše samostatně, je na něm, zda využije služeb školy, fyzická docházka do školy již není až na výjimky – například ve formě povinné osobní konzultace diplomové práce – vyžadována), i v tomto posledním období student postupuje podle studijního plánu, který je součástí studijního programu, a nelze o něm říci, že „již nestuduje“. Výklad, jaký zastává žalobce, není možný v rámci stávající zákonné úpravy; takové řešení by bylo sice v praxi možné, ale vyžadovalo by to legislativní změnu, která by odlišila status studenta před složením všech potřebných běžných zkoušek od statusu, kterého student nabude po složení všech běžných zkoušek. Žalobce se tak nemůže s úspěchem domáhat toho, aby v případě dvou možných výkladů byl použit ten, který je pro něj příznivější: stávající úprava zákona o vysokých školách totiž vede jednoznačně jen k jedinému výkladu.

Poplatek je stanoven jako paušální za každých započatých šest měsíců studia a nelze přihlížet k tomu, v jaké fázi studia student magisterského studijního programu překročí hranici šesti let studia a jak intenzívně v dané fázi využívá služeb školy. Trvání akademického roku i struktura jednotlivých úseků studia je stanovena zákonem v ustanovení § 52 odst.1 zákona o vysokých školách, podle něhož studium je členěno zejména na semestry, ročníky nebo bloky. Každý semestr, ročník nebo blok sestává z období výuky a zkoušek a z období prázdnin. Podle ustanovení § 52 odst.2 zákona a článku 3 odst.1 studijního a zkušebního řádu trvá akademický rok dvanáct kalendářních měsíců; jeho začátek stanoví rektor. Podle článku 7 odst.10 studijního a zkušebního řádu má student právo absolvovat státní zkoušku nebo její část ve lhůtě dvou let od okamžiku, kdy splnil předpoklady pro to, aby mohl konat státní zkoušku nebo její část.

Jak vyplývá z odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23.12.2011, č.j. 4As 26/2011 – 178, dostupného na www.nssoud.cz, v němž se tento soud zabýval výkladem a obsahem pojmu „poplatek za delší studium“, skutečnost, že veřejná vysoká škola spojí s tím, že student ani přes výzvu poplatek za delší studium neuhradí, následek přerušení jeho studia až do doby řádného zaplacení, nic nemění na využití prostředků na poplatcích vybraných, když tyto jsou podle ustanovení § 58 odst.5 zákona o vysokých školách příjmem stipendijního fondu veřejné vysoké školy a mohou být čerpány toliko na výplatu stipendií. Nelze z nich tedy hradit náklady na fungování vysoké školy a vzdělávání studentů, ať již personální, provozní či jiné. Analogie se školním zde tedy není na místě, neboť vyměřením poplatků za delší studium nedochází ke zpoplatnění vysokoškolského studia, a tím ani k porušení článku 33 odst.2 Listiny, který mu přiznává atribut bezplatnosti. Z konstrukce poplatku za delší studium (vyměření za každých dalších započatých šest měsíců studia, o které student studuje ve studijním programu déle, než je standardní doba studia zvětšená o jeden rok) je zřejmé, že poplatek nemá funkci úhradovou, nýbrž že má funkci sankční a regulační. Jeho úkolem je zajistit vyšší efektivitu vzdělávání, jakož i celkového fungování veřejné vysoké školy. Mimoto poplatek za delší studium má též úlohu motivační, neboť hrozba jeho uložení má studenty přimět k tomu, aby studovali efektivně a v přiměřené době. Riziko, že neuhrazení poplatku za delší studium povede k přerušení studia, této koncepci poplatku nijak neodporuje, ba naopak ji spíše doplňuje.

Městský soud v Praze má za to, že zákon o vysokých školách ani jiný obecně závazný právní předpis neumožňuje – bez součinnosti studenta ve formě podání žádosti například o prominutí poplatku – vysoké škole zohlednit ty skutečnosti, které žalobce zdůraznil v podané žalobě, tj. že v této životní fázi, kdy se již studium chýlí ke konci, se většina studentů zapojuje

do pracovního procesu, případně se stará o rodinu a má právo rozložit si plnění povinností podle svých potřeb. Žalobci nelze přisvědřit v názoru, že takovéto (na základě vlastního rozhodnutí studenta učiněné) rozložení povinností je pro studenta vždy bezplatné, protože výše uvedená dvouletá lhůta pro složení státní zkoušky se odvíjí nezávisle od běhu doby studia. Je proto zcela v souladu s výše citovanou právní úpravou, když odkládá-li student složení státní zkoušky na dobu po uplynutí šesti let magisterského studia, musí již za výkon tohoto svého práva na základě rozhodnutí školy platit

Soud se neztotožnil s právní argumentací žalobce, v níž odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudky č.j. 9As 24/2010-126 a 9As 1/2009-149), protože tato rozhodnutí se týkají jiného předmětu řízení, když soudy posuzovaly zákonnost rozhodnutí školy (zkušební komise, respektive děkana fakulty) ohledně klasifikace zkoušky. Žalobce zcela účelově používá citace z uvedených rozhodnutí bez ohledu na to, zda závěry, vyjádřené Nejvyššími správním soudem, dopadají na nyní posuzované rozhodnutí rektora o vyměření poplatku žalobci za prodlouženou dobu studia a proto je takováto argumentace nepřipadná. Navíc i v odůvodnění rozsudku ze dne 22.7.2010, č.j. 9As 24/2010 – 126, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že pouhé označení státní závěrečné zkoušky jako předmětu v informačním systému fakulty, případně ve směrnici děkana FIT, nemůže vést bez dalšího k mechanické aplikaci obecné právní úpravy zakotvené v zákoně o vysokých školách a interních předpisech žalovaného pro studijní předměty také na státní závěrečnou zkoušku. Z faktického obsahu a logického významu státní závěrečné zkoušky je patrné, že tato není vyučována formou přednášek či cvičení (seminářů), není možné ji definovat co do výuky a počtu hodin určujících její trvání po dobu konkrétního studia a ani výuku tohoto „předmětu“ není možno průběžně sledovat a kontrolovat. Z podstaty věci tak ani státní závěrečná zkouška nemůže být zakončena a hodnocena zápočtem či jakousi zkouškou *sui generis*, neboť sama o sobě je zkouškou komplexní a závěrečnou, završující celé vysokoškolské studium. Státní závěrečná zkouška představuje způsob prověření znalostí studenta v samém závěru vysokoškolského studia a nikoli předmět jako ucelený systém informací, které jsou po určitou předem stanovenou dobu studentům předávány vyučujícími a následně prověřovány zkouškou.

Pokud žalobce v podané žalobě namítal, že z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí rektora není ani poté, co předchozí rozhodnutí bylo zrušeno soudem a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení, patrné, z jakých konkrétních důvodů žalovaný napadené rozhodnutí vydal, pak ani tuto žalobní námitku soud neshledal důvodnou. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalobce splnil povinnosti pro připuštění ke státní závěrečné zkoušce dne 10.2.2010, tedy téměř po osmi letech studia a musel si být vědom toho, že vyčerpal dobu studia, která není zpoplatněna. V současné době žalobce studentem není, má studium přerušeno v souladu s příslušnými ustanoveními zákona o vysokých školách. Z odůvodnění rozhodnutí nepochybně vyplývá, že žalobce překročil standardní dobu studia zvětšenou o jeden rok již dne 26.4.2009, týž den započalo běžet období šesti měsíců studia, na které je veřejná vysoká škola studentovi povinna stanovit poplatek za studium. Pro stanovení poplatku za studium není podstatné, ve kterém období akademického roku je uložen, zda je o období výukové, zkuškové či období prázdnin.

Na základě všech výše uvedených důvodů dospěl městský soud po provedeném řízení k závěru, že pokud rektor vysoké školy dovodil, že poplatek byl žalobci vyměřen v souladu se zákonem a neshledal žádná pochybení ani důvody pro prominutí, snížení poplatku či pro odložení termínu splatnosti, což je i případem žalobce, bylo na místě žádost žalobce o

přezkoumání rozhodnutí zamítnout. Soud neshledal žalobu důvodnou, proto postupoval podle ustanovení § 78 odstavec 7 s.ř.s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst.1 soudního řádu správního, podle něhož žalobce, který neměl ve věci úspěch nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný správní úřad, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevykázal ani neuplatňoval. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst.1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 22.ledna 2013

JUDr. Hana V e b e r o v á ,
předsedkyně senátu